नहि त्वा रोदसी उभे ऋघायमाणमिन्वतः ।
जेषः स्वर्वतीरपः सं गा अस्मभ्यं धूनुहि ॥ ८ ॥
आश्रुत्कर्ण श्रुधी हवं नू चिद्दधिष्व मे गिरः ।
इन्द्र स्तोममिमं मम कृष्वा युजश्चिदन्तरं ॥ ९ ॥
विद्मा हि त्वा वृषन्तमं वाजेषु हवनश्रुतं ।
वृषन्तमस्य हूमहे ऊतिं सहस्रसातमां ॥ १० ॥
आ तू न इन्द्र कौशिक मन्दसानः सुतं पिब ।
नव्यमायुः प्र सू तिर कृधी सहस्रसामृषिं ॥ ११ ॥

नहि त्वा रोदसी उभे । ऋघायमाणमिन्वतः ।
जेषः स्वर्वतीरपः । सं गा अस्मभ्यं धूनुहि ॥ ८ ॥
आश्रुत्कर्ण श्रुधी हवं । नू चिद्दधिष्व मे गिरः ।
इन्द्र स्तोममिमं मम । कृष्वा युजश्चिदन्तरं ॥ ९ ॥
विद्मा हि त्वा वृषन्तमं । वाजेषु हवनश्रुतं ।
वृषन्तमस्य हूमहे । ऊतिं सहस्रसातमां ॥ १० ॥
आ तू न इन्द्र कौशिक । मन्दसानः सुतं पिब ।
नव्यमायुः प्र सू तिर । कृधी सहस्रसामृषिं ॥ ११ ॥

न हि त्वा रोदसी उभे । ऋघायमाणम् इन्वतस् ।
जेषस् स्वर्वतीस् अपस् । सम् गास् अस्मभ्यम् धूनुहि ॥ ८ ॥
आश्रुत्कर्ण श्रुधि हवम् । नु चिद् दधिष्व मे गिरस् ।
इन्द्र स्तोमम् इमम् मम । कृष्व युजस् चिद् अन्तरम् ॥ ९ ॥
विद्म हि त्वा वृषन्तमम् । वाजेषु हवनश्रुतम् ।
वृषन्तमस्य हूमहे । ऊतिम् सहस्रसातमाम् ॥ १० ॥
आ तु नस् इन्द्र कौशिक । मन्दसानस् सुतम् पिब ।
नव्यम् आयुस् प्र सु तिर । कृधि सहस्रसाम् ऋषिम् ॥ ११ ॥

*